

2.

Η πέτρα λαμπει, λαμπεται, λαμψεις απλώνεται παντου, το παντου ειναι λαμψεις. Το παντου λαμπει το ποτέ, αντιλαμπει το πότε. Λαμπει το ποτέ το πότε, αντιλαμπει το πότε, ολα τα πότε. Λαμπουν τα πότε το πουθενά, αντιλαμπει το πουθενά. Το πουθενά λαμπει το παντου, αντιλαμπει το παντου. Λαμπουν παντου και πότε και ποτέ και πουθενά. Λαμπει η λαμπή της πέτρας, απλώνεται, λαμπεται, λαμπει πέτρα. Πέτρα.

Ετσι η πέτρα τραγουδαι και μοσχοβολαι κι ακουμπαι και ζει κι εγκαταλειπεται παντου και ποτέ και πότε και πουθενά. Λαμπει η πέτρα το τιποτα, αντιλαμπει το τιποτα. Λαμπει το τιποτα πέτρα. Ετσι το τιποτα τραγουδαι, μοσχοβολαι, ακουμπαι, ζει κι εγκαταλειπεται πέτρα.

3.

Αυτο που εχεις να πεις και να κανεις για την πέτρα ειναι η πέτρα. Λες και κανεις θα πει πως αφηνεις την πέτρα αναγκαστικά, γιατι δε μporεις αλλο να πεις η να κανεις παρα πέτρα. Το βλεπεις πιο καλα, αν σπασεις την πέτρα: κανεις πετροδουλειες, μπαινεις σε νεα πετροπραγματα που γυριζουν στα παλια τους, στην πέτρα, απ την αλλη μερια, κλεινει ο κυκλος και νεα ειναι τα παλια και δεν εχει νεα η παλια.

4.

Πηρα την πέτρα και την εκανα αγαλμα κι αγαλλομαι που ολη η γλωσσα μου εγινε πέτρα και παλλεται αφηνεται ειναι χωρις να ειναι ν αφηνεται να παλλεται. Αγαλμα πέτρας, ζωου, ανθρωπου, αγαλμα μου.

Ειμαι αγαλμα πέτρας.

Σωκρ. Α. Σκαρτσής.

Μελετη στο τραγουδι μας

1. εραγεν: ραχισε, ανοιξε· προσμιραγαν: προσμοιραγαν, μοιραστηκαν, κομματιαστηκαν· πονια: πονους (οι λεξιλογικες αυτες γνωσεις δεν ειναι απαραίτητες).

2. μανα, ουρανον, αστρα, λιθαρι-αγιολιθαρο, κατιβαινεις, κρους, πονια, σαραντα, δουλευσα, σαραντα δωδεκα, κορη, αγαπη: αυτες οι λεξεις (οσο μporουν να ξεχωριστουν) πρεπει: η να εχουν μελετηθει σ ολες τους τις αναφορες (η οσες μporουμε) στον πολιτισμο του ανθρωπου χωρις ορους λογικους, στενα επιστη-

μονικούς, γλωσσολογικούς, ιδιαίτερους θρησκευτικούς· η (πιο καλά) ν' αφεθούν να βιωθούν και να φέρουν το γλωσσικό του απο-τελεσμα, το αισθημα που ξεπερνάει τη γνώση και, φυσικά, θα ενταξει τις λέξεις στο τραγουδι. Τα άλλα αναλογα κειμενα είναι, βεβαια, φυσικά κι αναμενομενα.

3. Το οργανικό, φυσικό ολο τραγουδι είναι οικείο με την οικειότητα του φυσικού ηχου, όπως αυτος γραφεται και οικεία, παντα, αλλάζει σε λέξεις, μεγεθη, παυσεις, τονους, συσχετισμους, κλιμακώσεις, παντα πληρης φυσική μορφή, που η αναφορά τους σε μας είναι, βεβαια, η υπαρξη της κι όλα τα άλλα προκυπτουν απ αυτο, το ιδιο φυσικά. Το τραγουδι δε μας μιλάει, το λεμε, λεγεται. Είναι όσο, όπως ειμαστε.

4. Η πετρα της αγάπης όπως ερχεται με το τραγουδι μας, σ αυτη τη φυσική καθοριστική του χωρου και του χρονου της μορφή (όσο κι αν προβαλλεται επιπεδα γραφικά σαν ιστος) των διαπλεγμων και των σχεσεων, με κεντρα (που δεν είναι κεντρα αλλά τωρινοι, δηλαδή φευγαλεσι φωτισμοι) και συσχετισμους με άλλα κεντρα άλλων φωτισμων, με το μεσο αναφορων και τροπων (που ονομαζουμε με μιζερους γλωσσολογικούς ορους) —όπως ερχεται η πετρα της αγάπης τραγουδι ακεραιωμενο, σπαιει ευτυχισμενα (=πραγματικά) όλες μας τις κατηγορίες και φτάνει, είναι η πετρα της αγάπης μας, η αγάπη μας πετρα πραγματική, τωρινη η αιωνια.

5. Το τραγουδι με λιγη εγκαταλειψη στον ηχο του, η ε-στω σκοπιμο ξεκινημα απο μια καιρια μορφή του, τους τονους γ.π. με τις ποικιλίες και τις πολυδιαστατες (=αδιαστατες) αναφορες του, μπορεί ευκολα να γινει θεραπευτικό νοςων διαφορων, γλωσσικών, ποιητικών, ψυχικών και οργανικών. Ιδιαίτερη αξία έχει η (οποια) χρηση του για λογιωτατους, ανεραστους ποιητες της συμβατικής αριστείας, για δυστυχισμενους και αγωνιστικούς της σωτηρίας των ανθρωπων ακοινωνητους πολιτικούς και γενικά για καθε ανθρωπο, Ελληνα, που έχει μπερδεψει την ανθρωπινή του φυσική, λαϊκή ιδιοτητα με τη μια η την άλλη κατηγορία. Αντιθετα, για τον καθε απλο, ερωτικό ανθρωπο, το τραγουδι κι η πετρα του είναι ο,τι η μια κι η άλλη κι οποια πετρα η οποιο πραγμα του κοσμου.

Σωκρ. Λ. Σκαρτσής

